

200705307/1.

Datum uitspraak: 29 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/12302 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 3 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 februari 2007 heeft de Minister van Justitie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

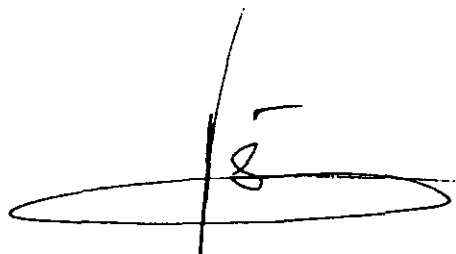
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 augustus 2007

382-527.

Verzonden: 29 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

prot. 2

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/12302 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Sierraalcoonse nationaliteit,
IND dossiernummer 0111.12.2012,
eiser,
gemachtigde: mr. J. Gornashie, advocaat te Zwolle;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE
voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. L. Verheijen, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 13 oktober 2004 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zoals bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Bij besluit van 22 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Bij brief van 20 maart 2007 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brief van 17 april 2007. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 22 juni 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Eiser heeft verklaard dat zijn ouders en zus in 1992 zijn vermoord. Eiser is in 2001 gevlucht naar Guinee voor de rebellen, omdat hij bang was dat hij door deze gedood zou worden omdat deze hem ervan zouden verdenken met de regeringssoldaten te hebben samengewerkt. Eiser heeft Guinee verlaten, omdat Sierraleoners werden aangevallen door Guinezen.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat de grond voor verlening is komen te

vervallen. Eiser komt niet in aanmerking voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b en c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Op eiser is artikel 31, tweede lid, onder f, van toepassing, nu eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij vluchteling is, gelet op het feit dat zijn verklaringen geen raakvlak hebben met de in het Verdrag genoemde gronden. Eiser heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat hij geruime tijd bij de rebellen heeft verbleven. Evenmin komt hij in aanmerking voor een vergunning tot verblijf op grond van traumatische ervaringen, nu deze niet de directe redenen voor vertrek zijn geweest.

De omstandigheid dat eiser lijdt aan Hepatitis b leidt niet tot het oordeel dat ten aanzien van hem sprake is van schending van artikel 3 van het (Europees) Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De omstandigheid dat de vergunning niet is ingetrokken, leidt niet tot het oordeel dat eiser hieraan het gerechtvaardigd vertrouwen kon ontleen dat hem een asielvergunning voor onbepaalde tijd zou worden verleend.

Eiser stelt zich in beroep op het standpunt dat verweerder ten onrechte artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000, tegenwerpt, aangezien hij slechts er niet in geslaagd is ten aanzien van één punt, te weten de reisroute, documenten te overleggen. Subsidiar stelt eiser zich op het standpunt dat dit niet toerekenbaar is.

Eiser bestrijdt dat hij uitsluitend slachtoffer is van de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Eiser komt, gelet op zijn jeugdige leeftijd, wel degelijk in aanmerking voor een vergunning tot verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder c, Vw 2000.

Nu verweerder de vergunning tot verblijf niet heeft ingetrokken, dient de belangenafweging in het voordeel van eiser uit te vallen.

Het besluit is in strijd met artikel 3 EVRM, gelet op de medische situatie van eiser. Het besluit is tevens in strijd met artikel 8 EVRM.

3. Overwegingen

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting beperkt het geschil zich tot de vraag of aan eiser een vergunning tot verblijf voor onbepaalde tijd moet worden verleend op grond van artikel 29, onder a, b of c, Vw 2000.

De rechtbank zal zich onthouden van een oordeel over de vraag of verweerder op goede gronden heeft geoordeeld dat artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000, op eiser van toepassing is. Daartoe is redengevend dat deze vaststelling slechts een rol speelt bij het bepalen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. In casu heeft verweerder het asielrelaas geloofwaardig geacht.

Verweerder heeft ter zitting zich op het standpunt gesteld dat eisers beroep op artikel 3 EVRM wat betreft de ex-tunc-toetsing van zijn asielaanvraag eerst in beroep naar voren is gekomen en derhalve niet betrokken kan worden in de beoordeling van het onderhavige beroep. Nu het hier gaat om een rechtstreeks werkende verdragsbepaling van Europees recht waarvan handhaving, mede gelet op artikel 13 EVRM, door de nationale rechter moet worden verzekerd, kan deze grond wel degelijk bij de beoordeling worden betrokken. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 28 april 2004, nr. 200306379/1, gepubliceerd in Ab 2004, nr. 276.

Voor zover eiser zich op het standpunt stelt dat hij vluchteling is in de zin van het Verdrag, overweegt de rechtbank het volgende. Uit de verklaringen van eiser blijkt niet dat hij persoonlijk problemen heeft ondervonden van de kant van de rebellen dan wel de regeringssoldaten. Voor zover eiser vreest te worden vervolgd door de huidige autoriteiten, omdat hij een tijd bij de rebellen heeft verbleven, overweegt de rechtbank dat nergens uit blijkt dat de autoriteiten hiervan op de hoogte zijn. Daarbij wijst de rechtbank er op dat eiser zelf heeft verklaard dat hij niet wordt gezocht in zijn land. Derhalve moet het ervoor worden gehouden dat eiser zijn land heeft verlaten vanwege de algemene situatie in zijn land. Een beroep op de algemene situatie is echter onvoldoende voor een geslaagd beroep op vluchtelingschap.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eiser ex-tunc dat wil zeggen ten tijde van zijn aanvraag om een asielvergunning voor bepaalde tijd niet in aanmerking kwam voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, onder a en b, Vw 2000.

Nu, zoals hiervoor reeds is overwogen, eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vervolging vreest van de kant van de huidige autoriteiten, heeft verweerder zich eveneens op het standpunt kunnen stellen dat eiser ex-nunc evenmin recht heeft op een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, onder a en b, Vw 2000.

Ten aanzien van eisers beroep op artikel 3 EVRM overweegt de rechtbank het volgende. Volgens jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens kan bij medische problemen uitsluitend sprake zijn van schending van artikel 3 EVRM, indien de vreemdeling zich bevindt in een vergesorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte. Nu uit de door eiser overgelegde verklaringen niet blijkt dat hiervan sprake is, faalt reeds daarom zijn beroep op artikel 3 EVRM. Gelet hierop is er evenmin grond voor het oordeel dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door niet te verzoeken om een advies van het Bureau Medische Advisering.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, onder c, van de Vreemdelingenwet 2000. In het beleid wordt de eis gesteld dat de traumatische ervaringen de aanleiding zijn voor vertrek uit het land van herkomst, een vereiste dat de rechtbank niet kennelijk onredelijk acht. Nu uit de verklaringen van eiser niet blijkt dat de door hem ondervonden traumatische ervaringen de aanleiding waren voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, heeft verweerder in redelijkheid kunnen oordelen dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden van het beleid. Het feit dat eiser slechts acht jaar oud was ten tijde van de dood van zijn ouders en zus heeft verweerder eveneens in redelijkheid onvoldoende kunnen achten om van zijn beleid af te wijken.

De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat hij in het bezit moet worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van de omstandigheid dat verweerder de verblijfsvergunning van eiser niet heeft ingetrokken. Daarbij overweegt de rechtbank dat de enkele omstandigheid dat de vergunning tot verblijf niet is ingetrokken onvoldoende is voor het ontstaan van het gerechtvaardigd vertrouwen bij eiser dat aan hem een asielvergunning voor onbepaalde tijd zou worden verleend. Eiser had immers op de hoogte kunnen zijn van de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid, nu verweerder bij brief van 16 september 2002, welke was gericht aan de Voorzitter van de Tweede Kamer, kenbaar heeft gemaakt dat dit beleid zou worden beëindigd.

Zaaknummer: Awb 07/12302

blad 4

Wat betreft de stelling van eiser dat het besluit in strijd is met artikel 8 EVRM, aangezien hij gezinsleven in Nederland heeft met zijn vriendin en zoon, overweegt de rechtbank dat dit reguliere aspecten betreft die in de onderhavige procedure niet kunnen worden beoordeeld.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.W.H. Oude Aarninkhof en in tegenwoordigheid van drs. E.F. Hafkamp als griffier in het openbaar uitgesproken op 3 JUL 2007

E.F. Hafkamp

H.W.H. Oude Aarninkhof

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 3 JUL 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Dr. Stoltweg 88-74
8025 AZ ZWOLLE
Postbus 561
8000 AN ZWOLLE
tel. 038 - 4557650
fax 038 - 4557651
www.rechtsbijstandasiel.nl

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax: 070-3651380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4660	
B	27 JUL 2007
ZAAKNR.	5307
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

mw. mr. Y.T.M. Blissing
jurist

mw. mr. T. Nieuwlaat
jurist

mr. G.W. Milet de St. Aubin
jurist

mw. mr. J.M. van Westerlaak
jurist

mr. G.W.J. Oosterholt
jurist

mr. E. Heykoop
jurist

mw. mr. J.W.M. Gomashie
jurist

mr. R. Roelofsan
jurist

APPÈLSCHRIFT

ZWOLLE, 27 juli 2007

Betreft :
Geboren :
Nationaliteit : Sierra Leone
IND-nummer : 0111.12.2012
Proc.nummer : 07/12302 (aangevallen uitspraak rechtbank)
Ons kenmerk : GO / GO / 0602095

Geachte heer, mevrouw,

Appellant, de heer ..., van Sierra Leone nationaliteit, momenteel verblijvende te ..., ten deze woonplaats kiezende te Zwolle, aan de Dr. Stoltweg 68-74, 8025 AZ, ten kantore van de Stichting Rechtsbijstand Asiel, waarvan mr. G.W.J. Oosterholt verklaart tot het indienen van het onderhavige appèlschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, met het recht van substitutie (de machtiging dienaangaande treft u bij deze aan, productie 1)

Appellant heeft op 13 oktober 2004 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zoals bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000. Bij beschikking van 22 februari 2007 is de aanvraag afgewezen. Op 20 maart 2007 is namens appellant een beroepschrift ingediend tegen voornoemde beschikking. Het beroep van 20 maart 2007 is ter zitting van 22 juni 2007 behandeld.

Bij uitspraak van 3 juli 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het beroep, geregistreerd onder Awb 07/12302, ongegrond verklaard.

Tegen laatstgenoemde uitspraak keert zich dit appèlschrift (productie 2).

Grief

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat 'verweerder zich in redelijkheid op het standpunt (heeft) kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, onder c, van de Vreemdelingenwet 2000' (zie blad 3 aangevallen uitspraak). Meer bepaald heeft de rechtbank in dit verband ten onrechte overwogen dat uit de verklaringen van appellant niet blijkt dat de door hem ondervonden traumatische ervaringen de aanleiding waren voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, althans de rechtbank heeft terzake een onjuist criterium aangelegd. Voorts heeft de rechtbank in dit verband ten onrechte geoordeeld dat verweerder het feit dat appellant slechts acht jaar oud was ten tijde van de dood van zijn ouders en zus in redelijkheid onvoldoende heeft kunnen achten om van zijn beleid af te wijken.

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Stichting Dordengelden
Rechtsbijstand Asiel
Arnhem
rek: 96.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Asiel LEGAL AID

Toelichting

In het voornemen heeft verweerder gesteld dat uit de verklaringen van appellant noch uit overige aanwijzingen is gebleken dat het vertrek uit het land van herkomst verband hield met zodanige traumatische ervaringen dat van hem daarom in redelijkheid niet kon worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst. De dragende overweging bij dit standpunt wordt gevormd door de stelling dat de gestelde traumatische ervaringen niet de directe redenen zijn geweest, geleid op het tijdsverloop tussen de gestelde gebeurtenis en het vertrek uit het land van herkomst. In de zienswijze werd aangevoerd dat de zogenaamde zes maanden termijn niet tegengeworpen mocht worden vanwege het feit dat appellant ten tijde van de (door verweerder ook als zodanig erkende) traumatische gebeurtenissen slechts acht jaar oud was. In de beschikking ging verweerder in op dit argument. Verweerder oordeelde dat niet is gebleken dat appellant zich niet kon handhaven na de dood van zijn ouders en dat het feit dat hij ten tijde van de dood van zijn ouders slechts acht jaar oud was dit gegeven niet anders maakte. Voor het overige overwoog verweerder in algemene zin (wederom) dat uit de verklaringen noch uit overige aanwijzingen is gebleken dat het vertrek uit het land van herkomst verband houdt met zodanig traumatische ervaringen dat van hem daarom in redelijkheid niet kon worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst.

Ter zitting heeft de rechtbank expliciet onder de aandacht gebracht dat uit de verklaringen moet blijken dat de traumatische ervaringen aanleiding zijn voor vertrek uit het land van herkomst en vervolgens gesteld dat uit de gehoren niet is gebleken dat zulks inderdaad het geval was. Namens appellant is toen ter zitting betoogd dat getraumatiseerde asielzoekers zelden of nooit *expressis verbis* aangeven dat de traumatische ervaringen de aanleiding vormden voor de vlucht. Meestal, zo ook in dit geval, vluchten betrokkenen omdat zij angst koesteren nadat zich bepaalde gebeurtenissen hebben voorgedaan. Die angst kan voortkomen uit of versterkt zijn door eerdere vergelijkbare gebeurtenissen, zoals voor appellant ook gold. Angst is bovendien een belangrijk kenmerk van de psychische weerslag van traumatiserende gebeurtenissen. Veelal zal de getraumatiseerde door het rapporteren van (subjectieve) angst 'onthullen' of aangeven dat bepaalde gebeurtenissen hem op de vlucht hebben gedreven. Zo bezien, zo werd namens appellant betoogd, zijn de gebeurtenissen in 1992 (mede) aanleiding geweest om in 2001 te vluchten.

In het nader gehoor heeft appellant overigens primair gesteld dat hij vanwege de oorlog uit zijn land is vertrokken (zie p. 3 rapport nader gehoor). Kennelijk in rechtstreeks verband met door hem opgegeven reden voor de asielaanvraag (zie kopje van de betreffende paragraaf en de weergegeven vraag van de contactambtenaar) ging appellant vervolgens meteen in op de tragische dood van zijn ouders en zijn zuster. Uit deze verklaringen en de blijkbaar daarmee voor appellant rechtstreeks samenhangende gebeurtenissen in de jaren na de dood van zijn familieleden valt wel degelijk af te leiden dat de dood van zijn familie mede aanleiding vormden voor zijn vertrek. Ook uit de (schijnbaar losse) opmerking 'Ik wil niet terug naar het land' (rapport nader gehoor p. 7), volgend op een tegenwerping van de contactambtenaar, kan de goede verstaander afleiden dat appellant los van hetgeen hij in de ogen van verweerder heeft te vrezen niet kon terugkeren naar Sierra Leone. Dit geldt te meer nu de contactambtenaar als motieven voor de asielaanvraag expliciet de dood van ouders en zuster en het kwijt raken van een andere zuster noemt (zie ook rapport nader gehoor p. 7, alinea 5 en p. 10 onder paragraaf 10, samenvatting vluchtmotieven).

Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank en verweerder ten onrechte niet uit de verklaringen van appellant hebben geconcludeerd dat de traumatische gebeurtenissen in 1992 (mede) aanleiding gaven tot het vertrek in 2001.

Indien uw Raad en verweerder van oordeel zijn c.q. blijven dat uit de verklaringen onvoldoende blijkt van een verband tussen de traumatische ervaringen in 1992 en het vertrek in 2001 betoogt appellant dat het door verweerder en de rechtbank gehanteerde criterium ontleend aan de Vreemdelingencirculaire onvoldoende recht

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

doet aan het criterium dat is omschreven in artikel 29 onder c Vreemdelingenwet. Uit de Vreemdelingenwet is immers af te leiden dat maatgevend is dat de traumatische gebeurtenissen *verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst*. Dat is een ruimer criterium dan de maatstaf in de Vreemdelingencirculaire ('gebeurtenissen die reden zijn voor vertrek'). Appellant verwijst naar de uitspraak van de rechtbank d.d. 22 oktober 2003, zittingsplaats Amsterdam, Awb 02/58738, productie 3). Volgens informatie van VluchtelingenWerk is de betrokken asielzoeker na deze uitspraak een verblijfsvergunning verleend op grond van artikel 29 onder c Vreemdelingenwet. Vertaald naar de onderhavige zaak kan worden gesteld dat de door appellant opgegeven reden van vertrek (samengevat in de oorlogssituatie) mede omvat de gewelddadige dood van de familie van appellant. Deze gebeurtenissen hielden in ieder geval verband met de reden van vertrek. Ten overvloede merk ik op dat de gebeurtenissen in 2001 sterke gelijkenis vertoonden met die in 1992.

Met betrekking tot het argument van appellant dat hij ten tijde van de traumatische gebeurtenissen slechts acht jaar oud was en dat aan hem dus niet kon worden tegengeworpen dat hij niet binnen zes maanden na de traumatische ervaringen het land van herkomst verliet, zij nog het volgende opgemerkt. Vooropgesteld zij dat verweerder in het voornemen van 22 september 2006 alleen het tijdsverloop tussen de gestelde gebeurtenis en het vertrek heeft betrokken bij de vaststelling dat uit de verklaringen van appellant 'noch uit overige aanwijzingen' zou zijn gebleken 'dat zijn vertrek uit het land van herkomst, verband hield met zodanige traumatische ervaringen, dat van hem daarom in redelijkheid niet kon worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst'. Wat de rechtbank in de aangevallen uitspraak te dien aanzien overweegt, kan niet als toereikende motivering gelden. Immers, in redelijkheid kan niet worden ontkend dat een kind van acht jaar niet in staat is zelfstandig het besluit te nemen om te vluchten, laat staan bij machte is dat besluit voorgedaan. Appellant is uiteindelijk uit Sierra Leone gevlucht toen hij de leeftijd van zeventien jaar had bereikt. Ten aanzien van de namens appellant bij de rechtbank ingebrachte jurisprudentie op dit punt merkte verweerder ter zitting nog op dat – anders dan in de in die uitspraken geschetste casus – niet was gebleken dat appellant zich in Sierra Leone niet kon handhaven na de traumatische gebeurtenissen. Ter zitting is vervolgens namens appellant benadrukt dat uit het relaas niet is af te leiden dat appellant zich heeft kunnen handhaven. Daarbij werd gewezen op het feit dat Sierra Leone toentertijd werd geteisterd door een burgeroorlog en dat de veiligheid van appellant in die periode uitermate relatief was, zeker vergeleken bij Afrikaanse landen die geen burgeroorlog kenden. Ook werd betoogd dat organisaties als War Child en UNICEF stellig niet zouden beamen dat de situatie voor opgroeiende kinderen in Sierra Leone leefbaar genoemd zou kunnen worden. Op dit betoog heeft verweerder ter zitting niet gereageerd. Ter verduidelijking zij opgemerkt dat het dorp waar appellant tussen 1992 en 2001 verbleef tot 2001 niet rechtstreeks werd aangevallen. Echter in de directe omgeving vielen geregeld slachtoffers door oorlogshandelingen, ook onder dorpsbewoners. De strijd was in het dorp duidelijk merkbaar en de oorlog had zijn weerslag op het dagelijks leven in het dorp.

Redenen waarom appellant uw Afdeling verzoekt de uitspraak d.d. 3 juli 2007, verzonden op 3 juli 2007, registratienummer AWB 07/12302, van de rechtbank 's Gravenhage, zitting houdende te Almelo, te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, het beroep van appellante tegen het besluit van verweerder van 22 februari 2007 gegrond te verklaren met veroordeling van verweerder in de proceskosten in beide instanties.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Hoogachtend,

mr. G.W.J. Oosterholt

bijlage(n) Afschrift aangevallen uitspraak en machtiging